

der for lidt siden saldt fra Confeilspræsidenten, ere netop saadanne, som jeg tror be-
 hjæler Alle dem, der med Rette maa siges
 at tilhøre det konservative Parti, og det er
 netop saadanne Følelser og Ansuelser, som
 ere saa at sige Pligt for et konservativt
 Parti, der bestaar af de lykkeligste, de heldigst
 stillede Medlemmer af Samsundet, netop
 det paa alle sociale og humane Omraader
 at ville medvirke til Væsentningen af de Op-
 gaver, som foreligge. Men der er intet
 Sted, hvor et saaledes dannet konservativt
 Parti har en saadan Magt og en saadan
 Indflydelse og en saadan Vellykke til at
 virke til Gavn for Samsundet som netop,
 naar det staar som Opposition. Derfor øns-
 ke Alle de, som se hen til den hoiagtede
 Confeilspræsident som Tolk netop for
 de Følelser og de Principer, som
 bebjæle de konservative Lag i Befolkningen,
 at han stod paa et Sted, hvor den store
 Indflydelse og de Gæver han har, kunde
 komme Samsundet til Nytte i Stedet for,
 at han nu staar paa et Sted, hvor han
 har bundet sig til et Parti, som aldrig
 har viist, at de havde Blik for Samsundets
 Interesse men kun for nationale Inter-
 esser, at han staar bunden til det saa-
 ledes, at han faktisk er bleven magtesløs
 til at gennemføre noget af Alt det, som han
 selv ser og føler; at Tiden kræver, kommer
 til sin Ret. Og naar den høitærede Con-
 feilspræsident har udtalt, at han ikke kunde
 se nogen Grund til at bøje sig for det, der
 ligger udtrykt i hele Folkethingets Opræden
 i de senere Aar, fordi der mangler et Pro-
 gram for Oppositionen, saa tilstaar jeg, at
 jeg finder, at man ikke godt i Diebliffet kan tænke
 sig et vigtigere Program end netop dette at opret-
 holde Landen i Forsætningen, saaledes som
 den er givet os, og det er et bedre Program
 end det, som siger, at det gjælder at ved-
 ligeholde Magten i Hænderne paa den Klasse
 af Mænd, der ere stillede høiest i Samsundet
 ved Rigdom, ved Fødsel og ved Embedsstil-
 linger; jeg finder, at det er et bedre Pro-
 gram. Men fordres der et videre Program,
 vil jeg sige, at for saa vidt som Ministeriet
 har noget andet Program, hvad det mig be-
 kjendt ikke har meddelt Nationen for end i
 den aller seneste Tid, er det Program, som
 Oppositionen lyder, stik modsat det, som vi
 senest have hørt fra Regjeringens Side,
 nemlig dette: Sørg for Forsvarsvæsenet
 saa vil der bagefter kunne oprinde lykkelige
 Dage for Folket. Vort Program er: Slaf
 Folket lykkelige Dage; saa vil deraf følge
 Fædrelandskjærligheden, der derved vil styr-
 kes og høines og Forsvaret vil som en
 Selvfølge blive ordnet; thi det tør vi sige,

der staar paa dette Program, at der er
 Villie i Folket og Hensigt i Folket til i
 fuldt Maal at bære de Byrder, som Sam-
 fundsudviklingen og vort Lands preklære
 Stilling fordrer af det. Men Folket fordrer
 for med Villighed og med Glæde at bringe
 disse Offre, at det har Sikkerhed for, at det,
 der sker, virkelig er til Gavn for Folket, og
 for, at de skulle kunne tro det, sige de: Lad
 os faae Fordringerne fremsatte fra en Regje-
 ring, som vi se hen til med Tillid og med
 Bished om, at den kommer frem med For-
 dringer efter at have overveiet Alt med de
 Saglyndige paa de forskjellige Omraader,
 men vi ville ikke være med, og ville modfatte
 os det saa længe som muligt, naar disse
 Fordringer fremsættes af et Ministerium,
 som ved at negte os først og fremmest vor
 forfatningsmæssige Ret og dernæst ved at
 binde sig til Doktrinenes Lænke har gjort os
 mistænksomme lige overfor det. Trods af
 vor Magtelse og personlige Hengivenhed for
 disse Mænd tro vi, at de ere tilbende i et
 Net af Sophismer og Doktriner, som
 gjør, at de ikke kunne fremsætte Lovforslag,
 der ere saadanne, at vi have Forvisning om,
 at de virkelig vilde blive til Folkets Gavn;
 thi selve de Forslag, de have fremsat, bære
 Præget af den intime Forbindelse, der er
 mellem det konservative Parti og det doktri-
 nære Parti. I en Mennefsalder har vor
 Udvikling været ledet af Doktriner, og nu
 sige vi til Ministeriet: Vi ere paa det Sidste
 med vort Land, i Himlens Navn, lad os
 engang prøve et andet System! Det kan
 være, at vi ikke selv kunne magte den Op-
 gabe, som vi tiltro os, ønske og fordre, men
 i værste Fald kan det ikke gaa værre, end det
 er gaaet hidtil, hverken udad eller indadtil.
 I det vi altsaa staa i Begreb med muligvis
 at forhindre det heromhandlede Lovforslags
 videre Fremme ved Vedtagelse af en Dags-
 orden, vil jeg gjerne tilføie, at netop det,
 jeg har sagt, vil vise os, hvor stor en Hjælp
 Samsundet kunde have af de Mænd, der staa
 høit imellem os, naar de vare villige til at
 hde deres Medvirking paa Lovgivningens
 Omraade uden absolut at fordre at staa
 som Indehavere af Magten. Og jeg vil sige
 til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de
 Valgfreds (Scharling), som sagde, at om der
 ogsaa kom en anden Regjering, saa var det
 klart, at der ikke kunde komme Noget ud af
 det, det vilde ligesuldt staa Høire mod Ven-
 stre: Nei, ubetinget Nei, thi da vil hele Venstre
 falde itu; men først og fremmest vil Høire
 gaa itu, saa skal det nok vise sig, at vore
 Gudsseiere og høiere stillede Mænd i Sam-
 fundet, som ikke absolut ere knyttede til Dok-
 trinerne, ville være villige til at slutte sig